

AFB. 2. GEVELVELD UIT DE „TOMBA DEI TORI” IN CORNETO

ETRURISCHE SCHILDERKUNST

LA TOMBA DEI TORI

DOOR L. J. ELFERINK

WEINIG volken der oudheid kunnen zich zoozeer in de belangstelling van het publiek verheugen als juist de Etruriërs. Hun ras en afkomst, hun levenswijze en niet het minst hun taal hebben voor den ontwikkelden leek door hun raadselachtigheid een bijzondere bekoring, die nog versterkt wordt en een zeer eigen kleur verkrijgt door zeer uiteenlopende associaties.

Zeer nuchtere naturen vermag reeds het enkele feit der onontcijferbaarheid hunner taal te boeien. Niet zonder grond. Immers brokstukken dezer taal zijn reeds bekend sedert 1493, toen te Viterbo Etrurische sarcophagen gevonden werden, op wier deksels zich inscripties bevonden, die de aandacht der geleerden van die dagen trokken en tot menigvuldige gissingen aanleiding gaven. Bijna geen jaar ging nadien voorbij zonder dat van nieuwe vondsten gewag gemaakt wordt, zoodat nu vele duizenden van inscripties geregistreerd zijn. Zelfs werden enkele langere teksten gevonden, waaronder één van 1500 woorden, die geschreven was op de windsels van een Egyptische mummie, bewaard in een klein museum in het Kroatische Agram en die in het einde van de vorige eeuw bekend werd. Aan den anderen kant ontwikkelen en verfijnden zich onze methoden van ontcijfering meer en meer aan zeer verschillende talen en schriften, aan het spijkerschrift en aan het hiërogllyphenschrift, aan teksten uit Voor-Azië en uit Turkestan, en steeds werden daar alle moeilijkheden, die het begripen der teksten in den weg stonden, opgelost. Maar ondanks onze steeds grooter wordende vaardigheid, en ondanks het steeds aangroeiende materiaal aan teksten blijft het Etrurisch ons onbegrijpelijk, als een aan den horizon opdoemende sfinx, die wij wel met steeds sterker kijkers observeeren kunnen, maar die daarmee slechts raadselachtiger wordt.

Bij minder nuchtere geesten kleedt zich deze problematiek in het gewaad van het mysterie, ja van het metaphysische. Oeroude wijsheid zoekt men bij hen, waaruit latere wijzen steeds weer zouden hebben geput. Een archaeoloog als Fritz Weege vergelijkt de voorstellingen van de onderwereld zooals die op de Etrurische wandschilderingen zijn afgebeeld met Dante's